

Nyírfalvi Károly
KÉT ÁLLATKERT

Itt nem az önsajnálát rezdül a
semmi köpenyén, redőin titkolt fény
pásztáz, a lerombolt rácsok között
lehunyt szemmel járhatsz.

Gazdájuk köré méhek, madarak,
mókusok sereglenek, testét apró
bogarak, rovarok lepik el, érzi,
tapintja őket látó ujjával.

Olykor megáll, észrevétlen fülel,
utat keres a növekvő fűben,
aztán csak áll, mint ázott madárijesztő
gyors viharok idején.

Ott némát mivel apróvad, szárnyas, más,
hangjukat úgysem hallaná a gazda;
ketrecüket fel sem építi, el sem
bontja, hálából hangot sem adnak
a sérülést feledtetve.

Mikor arasznyi a tér ég és föld, nap
és hold között, elcsendesedvén az
állatok, suttogni kezd, hogy hallják,
érthető nyelven szóljanak hozzá
élő és holt lények egyszerre.

Olykor szól hozzájuk, ők meg néma
jelekkel válaszolnak, szájukról
olvasván vágyakat teljesít; etet,
ítat, közjük telepszik, kezével-
lábával mutogat.

(1994)